

Sygnatura akt: V GC 1577/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 09 lipca 2018r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu, V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Górna-Szuława

Protokolant: sekr. sąd. Anna Zakrzewska

po rozpoznaniu w dniu 05 lipca 2018r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w L.

przeciwko: Towarzystwu (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w L. kwotę 3.166,60 zł (trzy tysiące sto sześćdziesiąt sześć złotych 60/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 22 czerwca 2017r. do dnia zapłaty,
2. umarza postępowanie w zakresie kwoty 633,32 zł,
3. oddala powództwo w pozostałym zakresie,
4. zasądza od pozwanego Towarzystwu (...) z siedzibą w W. na rzecz powódki (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w L. kwotę 656,26 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Katarzyna Górna-Szuława

Sygn. akt V GC 1577/17

UZASADNIENIE

W dniu 01 czerwca 2017 r. (data wpływu) powódka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w L. reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika wystąpiła do Sądu Rejonowego w Kaliszu V Wydziału Gospodarczego przeciwko Towarzystwu (...) z siedzibą w W. z pozwem o zapłatę w postępowaniu upominawczym kwoty 3.799,92 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 06 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty oraz obciążenie pozwanego kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego wg norm przepisanych oraz opłatą skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

W uzasadnieniu swojego żądania powódka wskazała, iż w dniu 13 stycznia 2017 r. w wyniku kolizji komunikacyjnej doszło do uszkodzenia pojazdu marki T. (...) nr rej. (...) stanowiącego własność Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Usługowo-Handlowego (...) Spółka jawna W. i D. M.. Sprawca szkody w dniu zdarzenia posiadał polisę odpowiedzialności cywilnej zawartą ze stroną pozwaną. Poszkodowana zgłosiła szkodę ubezpieczycielowi. Nadto udzieliła powódce upoważnienia do wykonywania wszystkich czynności związanych z likwidacją szkody. Powódka podniosła, że w związku z uszkodzeniem swojego samochodu poszkodowana korzystała z pojazdu zastępczego marki T. (...) w okresie od dnia 13 stycznia 2017 r. do dnia 23 lutego 2017 r., tj. przez 41 dni.

Stawka dobową wynajmu wyniosła 142 zł netto, zaś łączny koszt najmu 5.822 zł netto, tj. 7.161,06 zł brutto. Dnia 22 marca 2017 r. powódka wystawiła poszkodowanej fakturę VAT nr (...) z tego tytułu. Poszkodowana, jako prowadząca działalność gospodarczą miała możliwość odliczenia 50% podatku VAT i w związku z tym zapłaciła powódce kwotę 669,53 zł stanowiącą 50% VAT z faktury. Powódka wskazała, że na podstawie pisma z dnia 14 kwietnia 2017 r. pozwany wypłacił poszkodowanej kwotę 2.691,61 zł, uznając za uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego w wymiarze 17 dni. W dniu 17 maja 2017 r. powódka nabyła od poszkodowanej spółki wierzytelność obejmującą odszkodowanie za szkodę wynikającą z najmu pojazdu zastępczego. Powódka podniosła, że w przedmiotowej sprawie żąda dopłaty do odszkodowania za najem pojazdu zastępczego. Uzasadniając termin początkowy naliczenia odsetek wskazała, że domaga się ich od dnia następnego po upływie terminu wskazanego w fakturze.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 14 czerwca 2017 r. wydanym w sprawie sygn. akt V GNc 2366/17 Sąd Rejonowy w Kaliszu w osobie Referendarza Sądowego uwzględnił roszczenie zawarte w pozwie.

Z przedmiotowym rozstrzygnięciem nie zgodził się pozwany reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika i skutecznie złożył sprzeciw, w którym wniósł o oddalenie powództwa w całości i obciążenie powódki kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany zakwestionował okres najmu pojazdu zastępczego w wymiarze 41 dni oraz żądanie powódki w zakresie roszczenia odsetkowego. Podniósł, że ewentualne odsetki należą się jej po upływie 30 dni od daty zgłoszenia szkody.

W kolejnych pismach procesowych strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska w sprawie. Zaś w piśmie z dnia 06 listopada 2017 r. powódka cofnęła pozew co do kwoty 633,32 zł, zrzekła się tego roszczenia i wniosła o umorzenie postępowania w tym zakresie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w L. jest wpisana do rejestru przedsiębiorców prowadzonego w ramach Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...). Pozwany Towarzystwu (...) z siedzibą w W. jest wpisany do rejestru przedsiębiorców prowadzonego w ramach Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...).

(okoliczności bezsporne).

W dniu 13 stycznia 2017 r. w wyniku kolizji komunikacyjnej doszło do uszkodzenia samochodu osobowego marki T. (...) nr rej. (...) stanowiącego własność Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Usługowo-Handlowego (...) Spółka jawna W. i D. M..

Sprawca szkody w dniu zdarzenia posiadał polisę odpowiedzialności cywilnej zawartą ze stroną pozwaną. W związku ze zdarzeniem jeszcze tego samego dnia poszkodowana zgłosiła szkodę ubezpieczycielowi.

(okoliczności bezsporne, nadto pismo k. 11).

Samochód poszkodowanej był wykorzystywany do prowadzenia działalności gospodarczej. W związku z tym miała ona możliwość odliczenia 50% podatku VAT. W spółce było więcej samochodów, ale wszystkie były użytkowane przez jej pracowników.

(dowód: oświadczenie k. 9, zeznania świadków: W. M. k. 81-82, e-protokół z dnia 02.10.2017 r. 00:33:51-00:51:30, D. M. k. 82, 00:52:00-00:59:55).

Uszkodzony samochód był jezdny. Został przyprawdzony przez W. M. do serwisu powódki znajdującego się w K. przy ul. (...) w dacie kolizji. Poszkodowana udzieliła powódce upoważnienia do wykonywania wszystkich czynności związanych z likwidacją szkody.

(dowód: upoważnienie k. 8, zeznania świadków: W. M. k. 81-82, e-protokół z dnia 02.10.2017 r. 00:33:51-00:51:30, D. M. k. 82, 00:52:00-00:59:55).

Również w dniu szkody poszkodowana i powódka zawarły umowę najmu pojazdu zastępczego marki T. (...) nr rej. (...). Dobowa stawka najmu została określona na kwotę 142 zł netto. Wynajem pojazdu trwał do dnia 23 lutego 2017 r., tj. 41 dni. Dnia 22 marca 2017 r. powódka wystawiła poszkodowanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 7.161,06 zł netto. Poszkodowana, jako prowadząca działalność gospodarczą miała możliwość odliczenia 50% podatku VAT i w związku z tym zapłaciła powódce kwotę 669,53 zł stanowiącą 50% VAT z faktury.

(dowód: umowa najmu k. 10, faktura VAT k. 28).

W dniu 13 stycznia 2017 r. pozwany zlecił rzeczoznawcy oględziny uszkodzonego pojazdu. Jako miejsce postoju samochodu w zleceniu wskazano adres K., ul. (...), tj. serwis powódki. Przedstawiciel powódki dokonał oględzin pojazdu i sporządził kosztorys określający przedmiotowy zakres powstałych uszkodzeń. W dniu 16 stycznia 2017 r. został on przesłany pozwanemu za pośrednictwem poczty elektronicznej w celu akceptacji.

Mailem z dnia 17 stycznia 2017 r. rzeczoznawca poinformował ubezpieczyciela, że dzień wcześniej nie wykonał oględzin z uwagi na brak pojazdu. Wskazał również, że nie ma kontaktu z D. M., gdyż nie odbiera połączeń, a w jej telefonie włącza się poczta głosowa. Nadto poinformował, iż w serwisie (...) ustalił, iż samochód jest użytkowany. Ostatecznie oględziny zostały przeprowadzone dnia 17 stycznia 2017 r. w K. na parkingu przed (...) T. ToyoCar ul. (...). Zaś następnego dnia likwidator sporządził protokół szkody w pojeździe.

Dnia 20 stycznia 2017 r. powódka otrzymała zweryfikowany przez ubezpieczyciela kosztorys oraz pismo, w którym likwidator szkody ubezpieczyciela wskazał, że kosztorys odbiega od protokołu szkody i poprosił o przesłanie faktury zgodnie z wykonaną weryfikacją. W odpowiedzi powódka zwróciła się o ponowną jego analizę i pełną akceptację. Jednocześnie zaproponowała ponowne oględziny. Wniosek ten ponowiła w dniu 25 stycznia 2017 r. W dniu 31 stycznia 2017 r. pozwany zlecił rzeczoznawcy ponowne oględziny uszkodzonego pojazdu w warunkach warsztatowych. Dodatkowe oględziny miały miejsce dnia 01 lutego 2017 r. w K. na parkingu przed (...) T. (...) ul. (...). Zaś następnego dnia likwidator sporządził protokół szkody w pojeździe. Zweryfikowany kosztorys po ponownych oględzinach powódka otrzymała w dniu 06 lutego 2017 r. W dołączonym do niego piśmie likwidator szkody ubezpieczyciela powtórnie wskazał, że kosztorys odbiega od protokołu szkody i poprosił o przesłanie faktury zgodnie z wykonaną weryfikacją. Mailem z dnia 20 marca 2017 r. ubezpieczyciel poinformowała powódkę, że warunkowo uznaje wymianę tarczy koła pod warunkiem jej zwrotu do oddziału w L.. Zaś w dniu 21 marca 2017 r. ubezpieczyciel przesłał powódce kolejną weryfikację przedłożonego przez nią kosztorysu. Tego samego dnia powódka wystawiła fakturę za naprawę pojazdu.

(dowód: dokumenty w aktach szkodowych, a nadto kosztorys powódki k. 12-14, 15-17, protokół szkody w pojeździe k. 18, 20, pismo k. 19, korespondencja mailowa k. 22-25, zeznania świadków: K. N. k. 79, e-protokół z dnia 02.10.2017 r. 00:03:00-00:11:55, T. D. k. 79-80, e-protokół z dnia 02.10.2017 r. 00:11:58-00:33:00).

W dniu 13 stycznia 2017 r., tj. w dacie szkody uszkodzony pojazd miał przebieg 76.063 km, zaś w dniu oględzin przez likwidatora ubezpieczyciela, tj. 17 stycznia 2017 r. uszkodzony pojazd miał przebieg 76.408 km (różnica 348 km).

(dowód: dokumenty w aktach szkody).

Naprawa uszkodzonego pojazdu została zlecona przez poszkodowaną w dniu 17 stycznia 2017 r. została zaplanowana na dzień 04 lutego 2017 r. Faktycznie rozpoczęła się w dniu 06 lutego 2017 r.

(dowód: zlecenie wykonania usługi k. 100).

Dopłata do wypłaconego odszkodowania w kwocie 13.462,89 zł (wcześniej wypłacono 12.160,43 zł) została przyznana przez ubezpieczyciela na rzecz powódki w dniu 14 kwietnia 2017 r.

(dowód: dokumenty w aktach szkody).

Na podstawie kolejnej decyzji z dnia 14 kwietnia 2017 r. pozwany wypłacił powódce kwotę 2.691,61 zł, uznając za uzasadniony okres najmu pojazdu zastępczego w wymiarze 17 dni oraz dobową stawkę najmu wynikającą z umowy, tj. 142 zł netto.

(dowód: decyzja k. 27, faktura VAT k. 28).

Pismem z dnia 26 kwietnia 2017 r. pełnomocnik powódki wezwał pozwanego ubezpieczyciela do zapłaty kwoty 3.899,22 zł, w tym 3.799,92 zł tytułem reszty należności z faktury VAT nr (...) oraz 100 zł tytułem kosztów zastępstwa prawnego w terminie do dnia 04 maja 2017 r. pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Wezwanie zostało nadane na adres pozwanego w urzędzie pocztowym w dniu 27 kwietnia 2017 r.

W odpowiedzi na wezwanie z dnia 09 maja 2017 r. ubezpieczyciel poinformował, że ponowna analiza akt szkody i argumentów powódki nie daje podstaw do zmiany decyzji.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 29-30, potwierdzenie nadania przesyłki pocztowej k. 30, pismo k. 31).

W dniu 17 maja 2017 r. powódka nabyła od poszkodowanej spółki wierzytelność obejmującą odszkodowanie za szkodę wynikającą z najmu pojazdu zastępczego. Zaś pismem z dnia 18 maja 2017 r. powódka zawiadomiła pozwanego o przelewie wierzytelności. Zawiadomienie zostało nadane na adres ubezpieczyciela w urzędzie pocztowym tego samego dnia, zaś doręczone mu w dniu 22 maja 2017 r.

(dowód: umowa cesji k. 32, zawiadomienie o cesji k. 33, potwierdzenie nadania przesyłki pocztowej k. 33v).

Zasadny okres najmu pojazdu zastępczego obejmował całkowity czas naprawy, czyli okres 41 dni, tj. od dnia następnego po powstaniu szkody (13 stycznia 2017 r.) do czasu zakończenia naprawy i wydania pojazdu (23 lutego 2017 r.). Przy czym czas technicznej naprawy pojazdu wynosi ok. 8 dni roboczych, zaś czas na organizację części wymiennych wynosi 3 dni robocze.

(dowód: pisemna opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej i wyceny pojazdów oraz jakości i kosztów napraw powypadkowych k. 102-106, uzupełniająca opinia biegłego k. 130-132).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów: dokumentów, zeznań świadków: W. M., D. M. K. N. i T. D. oraz pisemnej opinii i opinii uzupełniającej biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej i wyceny pojazdów oraz jakości i kosztów napraw powypadkowych M. S..

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty, z których dowód przeprowadzono w toku postępowania. Ich autentyczność oraz prawdziwość stwierdzonych w nich faktów nie budziła jego wątpliwości, nie zostały one również zakwestionowane przez żadną ze stron procesu. Za prawdziwe Sąd uznał także zeznania słuchanych w sprawie świadków K. N. i T. D.. Były one spójne, logiczne i znajdowały potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Nadto nie zostały zakwestionowane przez strony (art. 230 kpc).

Sąd nie uznał za wiarygodne zeznań świadków W. M. i D. M., że po szkodzie samochód nie był eksploatowany. Z dokumentacji zdjęciowej znajdującej się w aktach szkody jednoznacznie wynika, że w dniu 13 stycznia 2017 r., tj. w dacie szkody uszkodzony pojazd miał przebieg 76.063 km, zaś w dniu ponownych oględzin, tj. 17 stycznia 2017 r. uszkodzony pojazd miał przebieg 76.408 km. Tym samym pomiędzy jedną a drugą datą pojazd przejechał różnica 348 km. Okoliczność, że pojazd był użytkowany wynika również z maila likwidatora K. N. z dnia 17 stycznia 2017

r., w którym poinformował ubezpieczyciela, że dzień wcześniej nie wykonał oględzin z uwagi na brak pojazdu na terenie powódki. W pozostałym zakresie Sąd uznał zeznania świadków za wiarygodne, gdyż były one spójne, logiczne i znajdowały potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Opinia biegłego ma na celu ułatwienie Sądowi należytej oceny zebranego materiału wtedy, gdy potrzebne są do tego wiadomości specjalne. Sama opinia nie może być źródłem materiału faktycznego sprawy ani stanowić podstawy ustalenia okoliczności będących przedmiotem oceny biegłych. Opinia biegłego podlega, jak inne dowody, ocenie według art. 233§1 kpc, lecz co odróżnia ją pod tym względem, to szczególne dla tego dowodu kryteria oceny, które stanowią: poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania sformułowanego w niej stanowiska oraz stopień stanowczości wyrażonych

w niej ocen, a także zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej (tak postanowienie SN z dnia 07 listopada 2000 r., I CKN 1170/98, OSNC 2001/4/64). Specyfika oceny tego dowodu wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia i wiedzy powszechnej.

Z uwagi na powyższe okoliczności Sąd podzielił opinię biegłego z dziedziny techniki samochodowej i wyceny pojazdów oraz jakości kosztów napraw powypadkowych. Opinia ta, jako sporządzona zgodnie ze stanem wiedzy, przez fachowca w swojej dziedzinie jest rzeczowa, logiczna, pozbawiona wewnętrznych sprzeczności i oparta na zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Biegły w sposób kompleksowy i wyczerpujący ustalił uzasadniony okres pojazdu zastępczego oraz wysokość stawki najmu. Ustalając uzasadniony okres wynajmu biegły wskazał, że w przedmiotowej sprawie obejmuje on czas całkowitej naprawy pojazdu, tj. okres od daty powstania szkody do dnia zakończenia naprawy samochodu w serwisie.

Przewodnicząca doręczyła odpis opinii pełnomocnikom stron, zobowiązując ich jednocześnie do zajęcia stanowiska w terminie 14 dni od daty doręczenia wezwania, pod rygorem przyjęcia, że nie kwestionują opinii.

Po doręczeniu opinii biegłego pełnomocnik powódki ją zakwestionował i wniósł o jej uzupełnienie w żądanym przez siebie zakresie. Po doręczeniu zastrzeżeń stron biegły odniósł się do nich i sporządził opinię uzupełniającą, w której podzielił stanowisko powódki.

Po doręczeniu odpisu opinii uzupełniającej pełnomocnicy stron nie wnieśli do niej zastrzeżeń.

Sąd zważył, co następuje:

Pozostaje poza sporem, że w dniu 13 stycznia 2017 r. w wyniku kolizji komunikacyjnej doszło do uszkodzenia pojazdu marki T. (...) nr rej. (...) stanowiącego własność Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Usługowo-Handlowego (...) Spółka jawna W. i D. M.. Jest nadto bezsporne, iż strona pozwana była ubezpieczycielem sprawcy zdarzenia w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych a także, że uznała odpowiedzialność swoją za powstałą szkodę co do zasady, jednakże zakwestionowała okresu najmu pojazdu zastępczego.

Niekwestionowane również było, iż w dniu 17 maja 2017 r. powódka nabyła od poszkodowanej spółki wierzytelność obejmującą odszkodowanie za szkodę wynikającą z najmu pojazdu zastępczego. Tym samym, powódka wstąpiła w prawa dotychczasowej wierzycielki, tj. przysługującego wobec strony pozwanej z tytułu tych kosztów, a nie wypłaconego jeszcze w tym zakresie odszkodowania, na podstawie art. 509§1 i 2 kc. Powódka może zatem skutecznie realizować uprawnienia poprzedniej wierzycielki również w zakresie dochodzenia należności na drodze sądowej.

Między stronami sporny był wyłącznie uzasadniony okres tego najmu pojazdu zastępczego.

W myśl art. 361§1 i 2 kc zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła.

W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Zgodnie zaś z art. 822§1 kc, przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Natomiast w myśl art. 361§2 kc odszkodowanie winno zrekomensować w całości poniesioną przez poszkodowanego szkodę.

Jak podkreśla się w orzecznictwie, utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia czy uszkodzenia stanowi szkodę majątkową. Odszkodowanie, jakie zobowiązany jest w takiej sytuacji wypłacić zakład ubezpieczeń, obejmuje wszelkie celowe

i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Niemożność korzystania z rzeczy, np. z samochodu, który został uszkodzony

i wymaga naprawy, jest normalnym następstwem szkody, o której mowa w art. 361§1 kc, powodującym obowiązek wypłaty odszkodowania, w szczególności gdy zastąpienie rzeczy uszkodzonej w okresie jej naprawy wymagało wydatków. Co do możliwości zaliczenia kosztów najmu pojazdu zastępczego do normalnych następstw uszkodzenia samochodu Sąd Najwyższy wypowiedział się w wyroku z dnia 08 września 2004 r. (IV CK 672/03, Lex nr 146324), w którym wskazał m.in., że postulat pełnego odszkodowania przemawia za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych, potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek zniszczenia lub uszkodzenia. W przypadku wystąpienia wymienionych przesłanek, naprawienie szkody przez podmiot do tego zobowiązany, powinno polegać na przywróceniu w majątku poszkodowanego stanu rzeczy naruszonego zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może przewyższać jednak wysokości faktycznie poniesionej szkody. Przy czym wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione (tak uchwała SN z dnia 24 sierpnia 2017 r., III CZP 20/17).

Z art. 361§1 i 2 kc wynika zasada pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego. Zobowiązany do naprawienia szkody ponosi więc odpowiedzialność za wszystkie normalne następstwa zdarzenia, pozostające z tym zdarzeniem w adekwatnym związku przyczynowym. Niewątpliwie normalnym następstwem w rozumieniu art. 361§1 kc jest niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego, w sytuacji jego uszkodzenia lub zniszczenia. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne, na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu.

Jak wskazano powyżej koszty najmu samochodu zastępczego winny obejmować tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu.

Mając na względzie powyższe rozważania należało uznać roszczenie powódki za usprawiedliwione co do zasady.

Stosownie do przepisu art. 354§2 kc wierzyciel powinien współdziałać przy wykonaniu zobowiązania w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje - także w sposób odpowiadający tym zwyczajom. Ponadto, zgodnie z art. 16 ust. 1 pkt 2 ustawy

z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, w razie zaistnienia zdarzenia objętego ubezpieczeniem obowiązkowym, osoba uczestnicząca w nim jest obowiązana między innymi do zapobieżenia, w miarę możliwości, zwiększeniu się szkody.

Poszkodowana spółka jako wierzycielka była, w świetle powołanych powyżej przepisów, zobowiązana dążyć do minimalizacji rozmiarów szkody oraz do współdziałania przy wykonaniu zobowiązania w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu, zasadom współżycia społecznego oraz ustalonym zwyczajom.

Zarzuty pozwanego ubezpieczyciela, że poszkodowana, na której spoczywał obowiązek zmniejszenia rozmiarów szkody (art. 354§2 kc, art. 362 kc i art. 826§1 kc), mogła wynajmować samochód w krótszym okresie czasu nie zostały potwierdzone w sporządzonej przez biegłego opinii.

Wskazany przez powódkę okres najmu pojazdu zastępczego znajduje uzasadnienie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem czas najmu pojazdu zastępczego w przypadku szkody częściowej, a więc gdy pojazd poszkodowanego podlega naprawie w warsztacie samochodowym, obejmuje okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu. Okres ten obejmuje czas bezpośrednio przypadający na zgłoszenie szkody ubezpieczycielowi sprawcy szkody, a także czynności obejmujące likwidację szkody przez ubezpieczyciela, takie jak okres oczekiwania na kosztorys naprawy pojazdu po jego oddaniu do warsztatu naprawczego oraz jego akceptację przez ubezpieczyciela, a dalej także czas oczekiwania na zamówione części niezbędne do dokonania naprawy i czas rzeczywistej naprawy pojazdu po pozyskaniu wszystkich podzespołów do momentu gdy pojazd będzie całkowicie sprawny. Co więcej, ustalając czas uzasadnionego korzystania z pojazdu zastępczego bierze się pod uwagę również np. możliwości organizacyjne zakładu naprawczego związane z czasem oczekiwania pojazdu na naprawę z powodu spowodowanym kolejnością pojazdów oczekujących na naprawę w danym warsztacie, a także czas potrzebny poszkodowanemu na dotarcie do warsztatu celem odbioru naprawionego pojazdu.

Zatem całkowity czas naprawy pojazdu po szkodzie obejmuje merytoryczny czas likwidacji szkody, tj. przyjęcie odpowiedzialności i uzgodnienie warunków naprawy oraz techniczny czas likwidacji szkody, czyli pełny czas technicznej naprawy pojazdu, w zakres którego zalicza się czas na dostawę części, czas technologicznej naprawy, przygotowawczy, dodatkowy i socjalny. Czas na dostawę części wynosi standardowo 3 dni robocze, i tak został przyjęty, zaś technologiczny czas naprawy został ustalony na 8 dni roboczych. Po doliczeniu czasu przygotowawczego, dodatkowego i socjalnego niezbędny czas naprawczy pojazdu wyniósł 11 dni roboczych przy założeniu, że samochód będzie przekazywany do kolejnych czynności bez jakichkolwiek przerw. Jednakże w praktyce w (...) najczęściej jest naprawianych kilka lub kilkanaście samochodów w tym samym czasie, przez co dochodzi do wymuszonych przestojów związanych z organizacją pracy i koniecznością oczekiwania na swoją kolej.

Samochód po kolizji z dnia 13 stycznia 2017 r. nadawał się do jazdy. Szkada została zgłoszona ubezpieczycielowi tego samego dnia. W dniu 13 stycznia 2017 r. oględzin pojazdu dokonał serwis powódki, zaś dnia 17 stycznia 2017 r. oględzin dokonał likwidator ubezpieczyciela. Pomiędzy jednymi i drugimi oględzinami samochód był eksploatowany, co jednoznacznie wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. W dniu 17 stycznia 2017 r. samochód został oddany do naprawy, na potwierdzenie czego powódka przedłożyła zlecenie wykonania usługi, niekwestionowane przez pozwanego. Dodatkowe oględziny zostały wykonane przez likwidatora ubezpieczyciela w dniu 01 lutego 2017 r. Pozwany zaakceptował kosztorys (...) w dniu 06 lutego 2017 r. i tego samego dnia powódka przystąpiła do naprawy samochodu. Naprawa została zakończona w dniu 23 lutego 2017 r. Przy czym powódka ograniczyła żądanie pozwu wskazując, że omyłkowo czynsz najmu został naliczony od dnia 13 lutego 2017 r., podczas gdy faktycznie rozpoczął się w dniu 17 stycznia 2017 r. Łącznie poszkodowana była zatem pozbawiona możliwości korzystania ze swojego pojazdu przez okres 37 dni.

Sąd miał na uwadze, że pojazdu nie było w siedzibie powódki w dniu, kiedy likwidator przyjechał na pierwsze oględziny. Jednakże w dniu następnym był już na miejscu i umówione oględziny się odbyły. Zaś ponowne oględziny, dwukrotnie wnioskowane przez powódkę miały miejsce dopiero dnia 02 lutego 2017 r., tj. 15 dni po pierwszych. Podkreślić należy, że pismem z dnia 06 lutego 2017 r. pozwany poinformował powódkę, że zaakceptował jej drugi kosztorys naprawy. Zaś dopiero decyzją z dnia 14 kwietnia 2017 r. ubezpieczyciel ostatecznie ustalił odszkodowanie

za uszkodzony samochód i przyznał powódce dopłatę w kwocie 13.462,89 zł (wcześniej wypłacono 12.160,43 zł). Przy czym w aktach szkody brak jest decyzji w przedmiocie pierwszej kwoty odszkodowania.

Podkreślić w tym miejscu należy, iż nie można obciążać poszkodowanej koniecznością angażowania środków finansowych na naprawę szkody, która powstała nie z jej winy i jest objęta ochroną ubezpieczeniową.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd podzielił opinię biegłego, zgodnie z którą zasadny okres najmu pojazdu zastępczego obejmował okres 41 dni, tj. od dnia powstania szkody (13 stycznia 2016 r.) do dnia zakończeniu naprawy uszkodzonego pojazdu i jego odbioru (23 lutego 2017 r.). Jednocześnie miał na uwadze stanowisko powódki z dnia z dnia 06 listopada 2017 r. powódka cofnęła pozew co do kwoty 633,32 zł, zrzekła się tego roszczenia i wniosła o umorzenie postępowania w tym zakresie wskazując, że omyłkowo czynsz najmu został naliczony od dnia 13 lutego 2017 r., podczas gdy faktycznie rozpoczął się w dniu 17 stycznia 2017 r.

W ocenie Sądu powódka wykazała zasadność swojego żądania w zakresie dopłaty do odszkodowania za okres 37 dni najmu pojazdu zastępczego. W konsekwencji Sąd uznał, że pozwany winien jej wypłacić odszkodowanie z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego za nieuwzględniony dotychczas okres 20 dni w wysokości po 142 zł netto za dobę powiększonej o 50% podatku VAT tj. kwotę 3.166,60 zł, o czym orzekł w pkt 1 sentencji wyroku.

O odsetkach od zasądzonej kwoty Sąd orzekł w oparciu o art. 481§1 i 2 kc w związku z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tekst jedn. Dz.U. z 2016 r., poz. 2060 z późn. zm.), zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Nabyte w drodze cesji zgłoszenie roszczenia przez powoda w zakresie szkody z tytułu najmu pojazdu zastępczego wpłynęło do ubezpieczyciela w dniu 22 maja 2017 r., co wynika z potwierdzenia nadania przesyłki pocztowej i jej śledzenia. Zatem odsetki ustawowe za opóźnienie należały się powódce od dnia 22 czerwca 2017 r. i tak też zostały zasądzone, a w pozostałym zakresie Sąd oddalił roszczenie odsetkowe (pkt 2 sentencji wyroku).

Zgodnie z art. 355§1 i 2 kpc, Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

W piśmie procesowym z dnia 06 listopada 2017 r. powódka cofnęła pozew co do kwoty 633,32 zł, zrzekła się tego roszczenia i wniosła o umorzenie postępowania w tym zakresie. mając na względzie powyższe Sąd orzekł, jak w punkcie 3 sentencji wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 100 zd. 1 kpc, zgodnie z zasadą stosunkowego ich rozdzielenia.

Na koszty te w rozpoznawanej sprawie złożyła się opłata sądowa od pozwu w kwocie 190 zł obliczona zgodnie z art. 13 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2016 r., poz. 623 ze zm.), koszty zastępstwa procesowego stron w kwocie po 900 zł obliczone zgodnie z §2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804), kwota 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa wynikająca z art. 1 ust. 1 pkt 2a ustawy z dnia 09 września 2000 r. o opłacie skarbowej (Dz.U. Nr 86, poz. 960 z późn. zm.), oraz koszty opinii biegłego w wysokości 627,39 zł. Pozwany uiścił zaliczkę na poczet opinii biegłego w kwocie 1.000 zł.

Pełnomocnik powódki ograniczył żądanie pozwu o kwotę 633,32 zł po wniesieniu sprzeciwu przez pozwanego, uwzględniając częściowo jego zarzuty. Należało zatem przyjąć, że w tym zakresie przegrał proces.

Pozwany ubezpieczyciel ostatecznie przegrał proces w 83%, zaś powódka w 17% i w takiej części winni ponieść jego koszty. Dlatego też Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 656,26zł tytułem zwrotu kosztów procesu od oddalonej części powództwa (pkt 4 sentencji wyroku).

Nadto, Przewodnicząca w dniu 12 lipca 2018 r. zarządziła, by zwrócić pełnomocnikowi pozwanego kwotę 372,61 zł tytułem nadpłaconej zaliczki na poczet opinii biegłego.

SSR Katarzyna Górna-Szuława